

Munții Noștri

Flavius Laurian Duverna

Munții Noștri

Munții noștri cu-a lor arc
Splendid, încunună Țara,
Și-ale lor comori descarc
Oamenilor, - ce le-ncarc
Bucuroși purtând povara.

Munții-nalți, și împăduriți
Cu-a lor cetină tot verde,
Spre cer urcă, - neclintiți
Fiind de codri, - străjuiți,
Frumusețea nu se pierde.

Giganți falnici în ei poartă
Comori fel de fel, bogate,
Însemnate fiind pe hartă
Scrise pe-a timpului cartă,
În adâncuri stau păstrate.

Munții-nverziți, an de an,
Viața noastr-o desfătează
Prin farmecul vieții uman,
Și-admirându-i, simultan -
Conștiința ne-o țin trează!

Dumnezeu, Și-a pus în ei
Despre Sine slava-I mare,
Ce-o-nțeleg gândind acei
Prin mireasma dragostei -
Ce cred forța-I Creatoare.

Munți și dealuri, și câmpii
Despre El, toate vorbesc!
De privești, sunt mărturii
Pentru noi, ce suntem vii,
Slava Lui, veșnic vestesc.

Cât de minunate,-s toate
În lucrarea-I cea măreață,
Ce ne spun că sunt create
Declarând ca bune foarte
Bucurii spre-a ne fi-n viață!

Flavius Laurian Duverna
29 februarie 2008